

Beslutningsforslag nr. B 51. Fremsat den 24. januar 1989 af Holger K. Nielsen (SF), Agerschou (SF), Leif Hermann (SF), Bjørn Poulsen (SF), Ebba Strange (SF) og Pelle Voigt (SF)

Forslag til folketingsbeslutning

om fordeling af almennyttigt byggeri i de enkelte kommuner

1. Det pålægges regeringen at fremsætte lovforslag om fordeling af byggeriet i de enkelte kommuner, så det sikres, at de enkelte kommuner opfylder nogle mindstegrænser for antallet af almennyttige boliger.

2. Lovgivningen gennemføres via planbestemmelser, der betyder, at kommuner, der ikke opfylder mindstekravene, skal have dispensation af boligministeren for at give byggetilladelse til andre former for boligbyggeri.

3. Mindstekravene fastsættes efter forhandling mellem Kommunernes Landsforening og

boligministeren og skal tage deres udgangspunkt i følgende retningslinjer:

Hovedstadsregionen: mindst 20 pct. almennyttige boligenheder.

Bykommuner: mindst 15 pct. almennyttige boligenheder.

Landkommuner: mindst 2½ pct. almennyttige boligenheder.

Ungdoms- og ældreboligbyggeri regnes ikke i denne sammenhæng med i gruppen af almennyttige boligenheder.

4. De angivne procenter i punkt 3 tager udgangspunkt i kommunens samlede boligmasse.

Bemærkninger til forslaget

Udviklingen inden for boligbyggeriet er vidt forskellig kommunerne imellem. Nogle kommuner satser på ejerboliger, mens andre mere satser på det almennyttige byggeri. Det er ikke intentionerne med dette forslag, at alle kommuner skal være ens bolig-mæssigt, men at få rettet de værste skævvridninger, hvor kommunalbestyrelser udelukkende satser på én form for boligbyggeri.

Især i hovedstadsområdet har et ensidigt byggeri i nogle få kommuner givet problemer.

Såfremt en kommune ikke har tilbøjelighed til at bygge almennyttigt og ikke i videre omfang allerede har almennyttigt byggeri, betyder det, at unge mennesker, der flytter hjemmefra, vil blive tvunget over i kommuner med det billigere almennyttige byggeri eller ungdomsboliger.

De unge bor nu i en kommune, der er villig til at opføre byggeri egnet for småbørnsfamilier og uddannelsessøgende.

I netop denne alder er indtægten som regel lille og behovet for en udbygget kommunal service stor.

Da skattegrundlaget samtidig er ringe, betyder det et tryk opad for skatteniveauet i de pågældende kommuner.

Når familien er lidt ældre, uddannelsen er slut eller

indtægten for familien begynder at stige på anden måde, vil familien typisk lede efter en ejerbolig.

Den vil familien kunne finde i en kommune med lavt skattetryk, fordi den typiske familie i denne kommune ikke har brug for det samme serviceniveau som den typiske familie i den tidligere kommune.

Det er klart, at en skævvridning af kommunernes boligbyggeri på denne måde er uhensigtsmæssig, og man bør derfor inden for de skitserede rammer sørge for, at der er et minimum af almennyttige boliger til stede i de enkelte kommuner, således at der opstår en vis balance kommunerne imellem og ikke foregår den »eksport af problemer over kommunegrænserne«, som mere socialt bevidste kommuner angriber de kommuner for, som næsten udelukkende satser på ejerboligbyggeriet.

Endelig vil en spredning af det almennyttige byggeri være hensigtsmæssig, da det almennyttige byggeri tager en stor andel af de flygtninge, der udsluses i samfundet, og idet en rimelig fordeling af flygtninge i kommunerne bør tilstræbes.

Forslaget er en genfremsættelse af SF's forslag til folketingsbeslutning om fordeling af almennyttigt byggeri i de enkelte kommuner (B 54), fremsat den 27. november 1987, jf. Folketingstidende 1987-88, forhandlingerne sp. 2824 og 4807 og tillæg A sp. 2155.